

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.523/2017/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kisházi János ügyvéd (fél címe 1.) által képviselt **I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe)** I. rendű és **II.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe)** II. rendű felpereseknek - a dr. Kozma Anikó ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (fél címe 2) alperes ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2017. február 13. napján meghozott 20.P.20.640/2016/20. számú ítélete ellen a felperesek 22. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek végleges keresetükben kérték, hogy a bíróság állapítsa meg a jogelődjük és az alperes által kötött fogyasztási kölcsönszerződés tisztességtelenségét az árfolyamkockázattal kapcsolatos megfelelő tájékoztatás hiányának okán a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 209. §-ának (1) és (5) bekezdése, a Tanács fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK számú (1993. április 5.) irányelve (a továbbiakban: irányelv) 3. cikkének (1) és 4. cikkének (2) bekezdése alapján. Ennek eredményeként mondja ki a tisztességtelen szerződési feltétel érvénytelenségét a Ptk. 209/A. §-ának (2) bekezdése és az irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján, továbbá állapítsa meg a szerződés érvénytelenségét a Ptk. 239. §-ának (2) bekezdése szerint azzal, hogy a teljes érvénytelenség jogkövetkezménye az, hogy az érvénytelen feltétel a szerződés megkötésétől kezdődően nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve. Ebből következően kérték, hogy a perbeli kölcsönszerződést a határozat meghozataláig nyilvánítsa hatályossá a bíróság és kötelezze a csatolt elszámolás szerint az alperest 202.338 forint megfizetésére, valamint a perköltség viselésére.

Az alperes a felperesek keresetének elutasítását és perköltségben marasztalásukat kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül együttesen fizessenek meg az alperesnek 107.410 forinti perköltséget. Megállapította, hogy az állam által előlegezett eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az alperes a felperesek jogelődjét az árfolyamváltozás kockázatáról, annak valós fennállásáról megfelelő módon tájékoztatta. A felperesi jogelőd számára

egyértelműen felismerhető volt, hogy az ügyletnak árfolyamkockázata van, mely korlátozás nélkül kizárólag őt terheli. Kockázatfeltáró nyilatkozat a szerződéshez nem készült, de ezt a szerződés megkötésének időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések nem is írták kötelezően elő, a tájékoztatási kötelezettség pedig nem terjedhetett ki sem az árfolyamváltozás várható irányára, sem annak előre nem látható mértékére, valamint a kockázat reális voltára, valószínűségére sem. A szerződésnek nincs olyan rendelkezése, amely alapján a felperesek jogelődjének azt kellett volna gondolnia, hogy az ügyletből eredően nem, vagy csupán korlátozott mértékben állna fenn kockázat az ő oldalán. A felperesek a tartozás átvállalása során aláírásukkal is igazolták, hogy a kölcsönszerződésben leírt egyedi részt, valamint az általános szerződési feltételeket (a továbbiakban: ászf) is megismerték és megértették.

Az ítélet elleni fellebbezésükben a felperesek az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetüknek megfelelő határozat meghozatalát, valamint az alperes perköltség fizetésére kötelezését kérték.

Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a megfelelő bizonyítást nem folytatta le, és nem tájékoztatta a feleket a bizonyítási teher tekintetében. Tévesen tekintette az ászf 7. pontját kellő részletességű, megfelelő tartalmú kockázatfeltárásnak. Kifejtették, hogy az alperes tájékoztatási kötelezettsége a régi Ptk. 4. §-ának (1) és (4) bekezdéséből, 5. §-ának (1) és (2) bekezdéséből, 205. §-ának (3) bekezdéséből, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 203. §-ának (1), (2) és (7) bekezdéseiből származik, és a betéti kamat, az értékpapírok hozama és a teljes hiteldíj mutató számításáról és közzétételéről szóló 41/1997. (III. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: THM rendelet) 12. §-ának g) pontjából és 8. §-ának (3) bekezdéséből is következik. A svájci frank bármilyen arányú és mértékű változásának lehetősége a „törlesztő részletek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet” kifejezés külön fogalommeghatározás nélkül gazdasági kihatása tekintetében nem világos, nem érthető és nem egyértelmű a fogyasztó számára. Különösen nem jelenti azt, hogy a kockázat korlátlanul, felső határ nélkül terheli a fogyasztót.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek perköltség fizetésre kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás és a peres felek nyilatkozatai alapján megalapozott és érdemben helyes döntést hozott. A bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett a 13. és 16. számú tárgyalási jegyzőkönyvben, ennek ellenére a felperesek bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Az alperes teljesítette a Hpt. 203. §-ának (6) és (7) bekezdése szerinti kötelezettségét az egyedi szerződésben, és az ászf 7. pontjában, külön kockázatfeltáró nyilatkozatban történő tájékoztatásra pedig nem volt köteles. Hivatkozott továbbá az elsőfokú eljárásban is felhozott, ugyanezen tárgyban született ítéletekre.

A felperesek fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperesek a keresetüket teljes egészében elutasító elsőfokú ítélet ellen fellebbeztek az alperes keresetük szerinti marasztalása érdekében, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerős rendelkezése. Erre tekintettel a felülbírálat az elsőfokú ítélet teljes egészére kiterjedt. Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, ezért a tényállást is helyesen állapította meg, és a másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével is teljes egészében egyetértett annak indokaira is kiterjedően.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendelhet el bizonyítást. A rendelkezésre álló iratok alapján azonban megállapítható, hogy az adott esetben a felek között a tényállás tekintetében nem volt vita, és nem is lehetett, hiszen a tényállás valamennyi elemét a Pp. 196. §-ának (1) bekezdés d) pontja szerinti teljes bizonyítóerejű magánokirat bizonyította. Nem volt tehát olyan vitás ténykérdés, amelyre nézve a bíróságnak bizonyítást kellett volna lefolytatnia, a felek között gyakorlatilag kizárólag jogkérdésekben volt vita. A felperesek fellebbezésükben sem sérelmezték az elsőfokú bíróság által az ítéletében megállapított tényállást. Ehhez képest teljes egészében megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. §-a szerinti, a bizonyítandó tények köréről adandó tájékoztatása hiányára történő hivatkozásuk.

A felek között jogvita lényegében arra szorítkozott, hogy a nem vitás tartalmú alperesi tájékoztatások a jogszabályi követelményeknek megfeleltek-e. E körben a másodfokú bíróság mindenben osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, ezért azokat megismételni nem kívánja. Mindössze arra mutat rá, hogy a felperesek fellebbezésükben maguk is hivatkoztak egy, az elektronikus sajtóban 2008. július 4-én megjelent cikkre, melyet részletesen idéznek is. A cikk alapján teljesen nyilvánvaló, hogy az alperessel 2009. február 20. napján megkötött szerződés időpontjában a közvélemény, vagyis egy átlagosan tájékozott fogyasztó számára is már bizonyosan nyilvánvalóak voltak a külföldi pénznemben mint kirovó pénznemben felvett kölcsönökkel kapcsolatos árfolyamváltozásból eredő kockázatok. Így tehát a felperesek ennek tudatában írták alá a szerződést, egyúttal kifejezetten nyilatkoztak arról is, hogy a változó kamatozással kapcsolatos tájékoztatást megkapták és megértették. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a felperesek teljesen alaptan keresetét.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is - helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése tehát nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján perköltséget is kötelesek fizetni az alperesnek, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (4) és (5) bekezdése alapján arra figyelemmel állapította meg az ítéltábla, hogy az alperesi képviselőt nyilatkozata szerint áfa fizetési kötelezettség terheli. Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a felperesek teljes személyes költségmentességet élveztek, ezért az általuk le nem rótt fellebbezési illetéket a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. október 3.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: